

ESTIU A PINE RIDGE

Nil Durall

La present obra ha estat escrita en català, en directe i en línia. L'autor l'ha publicat, capítol a capítol, a la plana web *facebook.com/nil99999999* adoptant diversos pseudònims. Actualment, **Estiu a Pine Ridge**, encara està en procés de revisió (i, fins i tot, podria seguir creixent). L'autor us demana disculpes si algun error fereix la vostra sensibilitat i ús dóna a conèixer el seu e-mail per tal que li comuniqueu possibles faltes o opinions personals. Salut!

nil72✉✎gmx.es

Índex

<i>Capítol 1</i>	<i>pàgina 5</i>
<i>Capítol 2</i>	<i>pàgina 7</i>
<i>Capítol 3</i>	<i>pàgina 12</i>
<i>Capítol 4</i>	<i>pàgina 15</i>
<i>Capítol 5</i>	<i>pàgina 20</i>
<i>Capítol 6</i>	<i>pàgina 28</i>
<i>Capítol 7</i>	<i>pàgina 35</i>
<i>Capítol 8</i>	<i>pàgina 40</i>
<i>Capítol 9</i>	<i>pàgina 43</i>
<i>Capítol 10</i>	<i>pàgina 46</i>
<i>Capítol 11</i>	<i>pàgina 48</i>
<i>Conte tradicional Lakota ...</i>	<i>pàgina 52</i>
<i>Capítol 12</i>	<i>pàgina 56</i>
<i>Capítol 13</i>	<i>pàgina 58</i>
<i>Capítol 14</i>	<i>pàgina 65</i>
<i>Capítol 15</i>	<i>pàgina 68</i>
<i>Capítol 16</i>	<i>pàgina 71</i>
<i>Capítol 17</i>	<i>pàgina 73</i>

Personatges de l'obra:

- 1) Escriptora (Maithuna)
- 2) Marit (Pau)
- 3) Filla de l'escriptora (Laura)
- 4) Amant francès (Antoine)
- 5) Amiga senegalesa (Irene)
- 6) Professor i conferenciant (Jordi)
- 7) Gat psicoterapeuta (Palomí)
- 8) Psicòleg (Fritz)
- 9) Nadiu sioux (Makhpyia-witko)
- 10) Vell sioux (Bec d'Àliga)
- 11) Cabdill sioux (Ploma groga)
- 12) Amant sioux de la Maithuna (Anònim)
- 13) Fill oníric de la Maithuna (Jim)
- 14) Núvia onírica d'en Jim (Rosa)
- 15) Xamà oníric huixol (Don Pablito)
- 16) Dona sioux (Flor que fa estiu)

Capítol 1

La Maithuna va obrir la porta del carrer i va recollir un feix de papers humitejats per la pluja que havia començat a caure a primera hora del matí. Era la premsa diària, el dominical i una guia de restaurants de la Selva. Va escampar els fulls oberts pel passadís del primer pis i es va disposar a eixugar-los, un per un, amb l'aire calent de l'assecador de mà que guardava al bany.

A la primera plana de la publicació sensacionalista comarcal apareixia una foto de la Forcadell flanquejada d'una parella de tricornis que la duïen emmanillada a una presó d'alta seguretat que l'estat espanyol havia improvisat a l'illa del Perejil (amb els diners dels contribuents catalans i mallorquins, que eren els únics que mereixien ser castigats per l'estat, donada la seva facilitat en guanyar diners gràcies al seu enginy i esforç personal).

-Ostia! La Forcadell ha caigut -va exclamar la Maithuna- i pensar que vam anar a la universitat plegades! Encara em tocarà rebre a mi!

-Ja t'ho vaig dir -va comentar el seu marit Pau des de la cuina- qualsevol dia se t'enduran lluny de casa, per haver gosat votar la CUP...

-Però, com poden saber-ho? - va dir la Maithuna ingènuament- és que el CNI també està al cas de qui votem?

-No, no ho saben. A no ser que algú et delati -va afegir, misteriosament, en Pau-, no sabies que han creat una web on, persones anònimes poden denunciar les activitats antiespanyoles que es realitzin a Catalunya?

-Mira nen, jo voto la CUP per què són bruixes catalanes (com jo) i no per les seves idees... A més, qui podria haver-me delatat, si ningú sap el que voto?

En Pau i la Maithuna es van mirar fixament als ulls. Ella va pensar que potser en Pau l'hauria delatat o que potser algun dia ho faria... N'era capaç, ja que havia descobert la seva addicció sexual i estava visiblement ressentit. Feia sis mesos que no feien l'amor i el seu matrimoni trontollava perillosament.

Capítol 2

-Tu pateixes una addicció sexual, mare! - va exclamar la Laura (la filla hiperactiva de la Maithuna i en Pau)-. Tens una malaltia i hauries d'anar al psicòleg.

-Com pot ser una malaltia «fer l'amor»?- va filosofar la Maithuna.

-L'acte natural i instintiu de «fer l'amor» no és la malaltia, mare... La malaltia és el patiment que sorgeix quan, en fer-lo, desestabilitzes el teu matrimoni, la teva integritat física, la teva salut i la teva ànima, ja que et veus obligada a mentir i enganyar tant als que ho fan amb tu, com al teu marit... En general, qualsevol **addicció és una mena de voracitat incontenible que porta a algú a endrapar un tiberi, abans d'haver paït l'anterior.** Aquest comportament, amb el temps, acaba enverinant i saturant el cos.

-Probablement tens raó però, no seria millor canviar el món, en comptes de canviar el meu «instint natural»? Molts cops em pregunto el següent: no serà el matrimoni una tradició restrictiva que ens posa malalts? (perquè ens aboca a romandre lligats com esclaus).

-I perquè et vas casar, mare?

-Per inèrcia, suposo. Totes les meves amigues ho feien. A més, necessitava una llar on dormir i viure.

-I ja no la necessites la llar? Ara mateix l'estàs posant en perill!

-Si clar, necessito una llar, com tothom, però molts cops em sento opressivament lligada a ella. Fer l'amor lliurement, m'ajuda a respirar... Jo crec que el problema no està en mi, sinó en el teu pare, que s'ha cregut que el meu cos és de la seva propietat.

-El pare va signar un contracte de «fidelitat i estabilitat» i veu que tu i la teva addicció sexual l'esteu rebentant. Ningú et va obligar a signar-lo i te n'has aprofitat, fins que han arribat els moments difícils. No hauries de fer-te responsable de les teves decisions i intentar no ferir el pare?

-Potser vaig ser una mica inconscient quan em vaig casar- va dir la Maithuna abaixant el cap.

-Sí. I ara et dediques a «donar cops a la gàbia en què et vas ficar».

-La veritat és que si no he demanat el divorci, és per tu, filla.

-Bé, doncs també hauries d'assumir la responsabilitat d'haver-me tingut.

-No t'abandonaré pas, filla... però tampoc penso reprimir-me. Segueixo pensant que qui hauria d'anar al psicòleg és el teu pare, així aprendria a ser més tolerant. Si no li agrada que jo tingui relacions extramatrimonials, hauria de demanar el divorci ell (o fer el mateix que jo).

-Això que dius és molt egoista, mare. Tu desestabilitzes la barca amb el teu comportament i vols que sigui ell qui l'abandoni?

-Creus que hauria de marxar jo d'aquí?

-Crec que hauríeu d'anar al psicòleg tots dos i esbrinar que ha fet el pare per aconseguir que tu et dediquis a «destruir la llar» i, alhora, saber que has fet tu per provocar que ell t'hagi empès a destruir-la...

-"Equivocar-me d'home", potser?

-No. No et vas equivocar. Vas triar l'home perfecte que et permetria fer el que fas.

-Tu creus que jo volia ficar-me al llit amb tots els homes de la Selva i part del maresme?

-Qui sap? Potser era un desig inconscient i no ho sabies. Potser és una experiència que volies viure.

-No sé què dir-te... No serà que els homes, en general, «ho farien amb totes les dones», i jo, senzillament, els he donat, generosament, el plaer de fer-ho amb mi?

-Què ets? Una amant universal? Una mena de donant de sang que ajuda als morts de gana? Una deessa de l'amor?

-Els rodamons, els penjats i els bojos em saluden pel carrer, filla. Crec que en copular amb ells, els faig un favor. Els ajudo. No cerco diners, ni vergues

monumentals. Només dono una mica d'amor i prou. He salvat a uns quants suïcides que han estat rebutjats a les seves llars.

-No em diràs que ets una ONG sexual? Jo més aviat diria que els homes et fan por i els tranquil·litges deixant que et facin l'amor, mare!

-Sí, és cert. Molts cops he sentit por... però no em puc quedar a casa tancada! Aniria a bufes amb en Pau!

-O sigui que, surts de casa «per no tenir problemes amb el pare» i quan surts, generes un problema més greu follant amb «tot deu»?

-Sí.

-Estàs atrapada, mare -va dir la Laura.

-Prefereixo fornicar amb «tot deu» que enfrontar a en Pau.

-Així, estàs evitant l'enfrontament! Ho veus mare, estàs evitant el que et passa amb ell!

-Passa que sento «amor i odi». Necessito en Pau, però l'escanyaria.

-Ets contradictòria. Tens un problema mental, mare.

-És la nostra societat artificial i complicada la que ens aboca a ficar-nos en trames que ens fan sentir «amor i odi».

-Si el matrimoni fos una «trampa», hauries de sortir-ne, ràpidament, en comptes de fer-te mal i fer mal als altres.

-Sí, filla... i que faig amb tu?

-Deixar-me penjada i amb el cor dividit?

-Intentaré que això no passi, filla -va dir la Maithuna amb tristesa-, t'estimo i no vull que prenguis mal.

-I no podries intentar «estimar» al pare, també? (ell és un ésser humà com jo!)

-Ahhh! Està bé, Laura! Tu guanyes, aniré al psicòleg!

La Laura va mirar a la seva mare amb desconfiança. No la veia massa capaç de contenir la seva incontrolable conducta i anar al psicòleg a gastar uns diners que no li sobraven, ja que havia de pagar una hipoteca i un munt de coses més.

-Pregaré perquè rebis ajuda, mare.

Capítol 3

Les pregàries de la Laura, van tenir resposta i la Maithuna va rebre una insospitada «ajuda» que es va presentar en forma de nou amant. Un nou amant que, casualment, era psiquiatre...

-Antoine, quin tipus de vida teniu a Sète? - va preguntar-li la Maithuna al seu darrer «amic», mentre es despullava precipitadament.

-Com la de tothom. Ja t'ho pots imaginar... la feina, els amics, la família, prendre alguna cosa al *bistrot*, passejar a prop de la mar, escriure... Segueixes escrivint, Maithuna?- va preguntar l'Antoine abaixant-se els calçotets estampats amb els colors de la bandera francesa.

A la Maithuna se li va accelerar el cor en veure-li el pito mig erecte a aquell home que semblava baixat de Ganimedes.

-Oh, Antoine, vols que te la mami?

-Sí, perquè no? -va dir l'Antoine- ja no escrius, Maithuna?

-Sí, clar... com sempre. Escric contes, ja ho saps -va dir la Maithuna just abans d'introduir el penis de l'Antoine en la seva boca.

L'Antoine va fer un gemec imperceptible.

-J'aime la Catalogne!- va exclamar el francès- et van donar el premi al concurs literari?

-No -va dir la Maithuna mig ennuegada per la botifarra francesa, no massa visible, enmig de la nit- vols que em posi de quatre grapes, Antoine?

-Sí, ensenyem el teu bonic cul, Maithuna.

-Vés amb compte amb el cap, Antoine -va dir la Maithuna.

Els amants eren dins del reduït camper del visitant francès. Ell va intentar introduir-li el membre erecte pel forat del cul a la Maithuna i ella va fer un xisclet de dolor.

-Oh, Antoine... Com m'agrada! La tens enorme!

-Vive l'Espagne! Va exclamar el francès alegrement.

-Catalogne, Antoine, Catalogne -el va corregir la Maithuna mentre es desfeia de gust.

-Ah sí! Cataloooooggggnnnneeee -bramava l'extraterrestre- així doncs, cap premi?

-L'únic premi que m'han atorgat ets tu Antoine! -va dir la Maithuna.

-El que escrius és fantàstic, però per guanyar concursos literaris has de «faire l'amour» amb algú del jurat i posar menys cultismes! No coneixes cap jutge?- va dir

l'Antoine sense aturar els moviments de pelvis que feien grinyolar el vehicle tunejat.

-Ahhh... Conec persones que han fet de jutge... però és impossible conèixer els jutges de cada concurs literari català, Antoine... segueix, Antoine, segueix... no paris, no... tu creus que els meus escrits són poc comercials?

-Són molt bonics i massa difícils de llegir. Els editors que patrocinen els concursos literaris, cerquen obres comercials. Si no ho són, les descarten, a no ser que siguis un autor molt conegut.

-Mai seré l'escriptora número 1 de Catalunya si escric ximpleries comercials, Antoine- va protestar la Maithuna.

-Amb aquest cul, pots arribar a ser la número 1 d'Europa, Maithuna -va dir l'Antoine en el moment d'ejacular.

-Ja estàs?

-Oui, madame.

-Estàs en forma, Antoine...

-M'he fotut una doble dosi de criptonita! -va dir aquell extravagant psiquiatre de Sète.

Capítol 4

-Coneixes en George Brassens, Maithuna? -va preguntar-li l'Antoine.

-Ni idea- va dir la Maithuna-, és un escriptor francès?

-Sí, va escriure alguna cosa, però a França se'l coneix per les seves cançons.

-Ah.

-Feia cançonetes molt senzilles - que va començar a interpretar pels petits *bistrots* de la costa-, en les que la lletra té més importància que la melodia i la instrumentació. En Brassens feia una fantàstica barreja d'històries cantades, plenes d'humor i tendresa amb una irònica veu greu, molt característica, i amb l'acompanyament d'una guitarra espanyola. Era *magnifique*!

-Un narrador?

-Sí. Un narrador d'històries que, com tu, semblava «jugar» amb els oients... I, curiosament, a ell li agradava actuar en públic, com a tu. Va començar a les escoles, els espais cívics i els teatres de la Provença i la Catalogne i més endavant, va conquerir París i Brussel·les. Això em fa pensar que, probablement, si vols tenir èxit i abastar el teu objectiu, hauries d'escriure coses que poguessis interpretar en directe tu mateixa (amb música o sense música). No t'ho has plantejat mai?

-Escriure obres de teatre, vols dir?

-No ho sé... o potser cinema o recitar els teus propis poemes en públic...

-Titelles!

-Exacte, titelles o escriure contes populars i representar-los... No sé ben bé quin gènere t'escau, però crec que a tu, el que et motiva és saber que, un cop escrit, ho representaràs en directe. T'estimularia molt guiar a una tropa d'actors o de nens petits que representessin les teves obres, en les que podries combinar les teves habilitats: pintura, escriptura, poesia i interpretació.

-I sexe - va afegir la Maithuna, somrient.

-I sexe- va dir l'Antoine derrotat.

-A França no teniu condons o què?- va rematar la Maithuna.

L'Antoine va abaixar el cap i, per refer-se, li va explicar a la Maithuna que ell era la reencarnació d'un *medecine men* de la més extensa tribu sioux de Dakota del Sud. Però la Maithuna no en va massa fer cas.

-Així tu no ets ni francès ni de Ganimedes!- va comentar la Maithuna rient.

-Sóc francès de naixement, però sioux d'esperit, -va dir l'Antoine.

-I quins «poders» teniu els sioux?- va preguntar la Maithuna amb ironia.

-Veiem l'ànima de les persones i, a més, sabem imitar els sons de qualsevol animal del bosc per tal d'atreure'l i caçar-lo.

-I què hi veus en mi?

-Hi veig una dona que ha emmalaltit per no saber «deixar anar» el seu company... Estàs aferrada a ell i et sents esclava. La teva manera d'agredir-lo és mantenint relacions sexuals fora de la llar.

La Maithuna no sabia que dir... Realment, aquell sioux francès de Ganimedes -que tenia un penis llarg i fosc-, havia fet diana en el fons de la seva vagina i en el nucli de la seva psique; *«No s'atrevia a deixar al seu irritant company habitual, en Pau»*.

-Tens pors -va rematar l'esperit lliure de Dakota -, la por paralitza i fa que tot s'estanqui, com l'aigua bruta dels bassals. La vida i la salut requereixen el «lliure fluir» -va dir l'Antoine, -el teu company i tu esteu emmalaltint ambdós, per què teniu por d'abandonar la llar, la seguretat i el confort. Si més no, teniu una part sana que pugna per «escapar»... La teva part sana, Maithuna, paradoxalment, és la que intenta destruir el matrimoni; saps que, només viuràs plena i lliurement, si ho deixes estar. Però les teves pors, la mandra, el sentit de la responsabilitat, la culpa, etc., ho impedeixen i et fan tornar a casa, cada nit.

-Com qui torna a la presó o a l'oficina... Si, és cert; Jo agredexo i en Pau aguanta -va admetre la Maithuna.

-Al seu «aguantar» en psiquiatria en diem «masoquisme». Si fos una persona sana, et proposaria una separació pactada i ordenada. I pel que fa a tu, que t'impedeix plantejar la petició de manera adulta i responsable?

-La meva filla?

-Carregar-te la llar li farà mal a la Laura i sents culpa. Saps que quan ho facis, hi haurà una gran trencadissa afectiva i que, a més, tots hi perdreu «dinners».

-Sí, és una situació difícil. Hi ha la filla i una hipoteca.

-El problema és que no t'atreveixes a fer el pas personalment. Astutament, intentes que el doni ell.

-És curiós, em vull separar jo, però espero que ell resolgui el meu problema!

L'Antoine i la Maithuna es van abraçar i petonejar durant uns minuts. Quan ho feien, el seu cap deixava de «produir» paraules i era llavors quan millor se sentien. Fer l'amor, els agradava per què calmava les seves ments hiperactives i, per uns instants, la comunicació entre ells passava a ser, exclusivament, no-verbal; es miraven als ulls, es tocaven i es convertien en éssers telepàtics que endevinaven els pensaments de l'altra. De cop, s'introduïen en un estat alterat de consciència, sense haver de consumir cap droga. Fer l'amor era una

meravellosa addicció natural que només tenia un efecte secundari: podia destruir relacions matrimonials malaltisses.

Capítol 5

L'endemà al vespre, la Maithuna i la seva millor amiga senegalesa -una remeiera anomenada Irene Ourigine Pecatti-, van assistir a una conferència -a l'ateneu blanenc-, que tractava un tema que els interessava a les dues:

«El matrimoni: factoria de ressentiment»

-Qui dóna la xerrada?- va preguntar la Irene.

-Un professor de literatura catalana de la Universitat de Girona -va dir la Maithuna.

-Ah molt bé. Necessito algú que m'expliqui que nassos va passar entre *el Banana* i jo.

-Encara penses en ell?

-Ahir nit va passar per casa.

-I què?

-Tornem a fer l'amor (...però no li comentis a en Víctor).

-Ei! Felicitats! Estigues tranquil·la (seré una tomba).

-Sí, ja veus, ens hem reconciliat. Misteris de la vida!

-Però tu creus que és per la separació física o pel fet que tinguis una relació amb en Víctor?

-No ho sé... vejam si ho aclareixo, avui.

Les dues amigues van seure a la primera filera -ben a prop del petit escenari elevat de l'auditori de l'ateneu. En total hi devien haver unes 30 persones i, gairebé totes elles, eren dones. El professor va aparèixer sense ser presentat i va començar a parlar amb veu tremolosa:

«Hola a tothom: sóc en Jordi Pruna, rector de la facultat de parapsicologia de la Universitat de Girona, professor de literatura medieval catalana a la Universitat de Vic i fundador i divulgador del Centre de Recerca *Síndrome de Clitemnestra* de Barcelona (C.R.S.C) i, probablement, us estareu preguntant, perquè un home com jo fa xerrades sobre aquest tema, oi?

Un graciós del públic va negar amb el dit aquella suposició i va provocar algunes rialles, però el professor -que estava acostumat a tractar amb estudiants rebels i riotes-, va fer com si no hagués vist res i va seguir el seu tremolós discurs.

Bé, us ho explicaré:

Jo era un home casat i amb dos fills, fins al 2010, any en què la meva dona Elisenda va morir. Jo era un home infidel i vaig sentir-me culpabilitzat i emocionalment afectat per aquest fet. Fou llavors quan vaig començar un procés terapèutic que, a poc a poc, m'ha obert els ulls a una realitat secular: el

matrimoni és una presó anti natura que, molts cops, es converteix en la tomba d'algun dels seus integrants.

Aquest comentari va incrementar l'interès dels oients que van concentrar la seva atenció, atrapada pel succulent plat oral que s'estava preparant...

Fonamentalment, hi ha 8 factors que, amb el temps, converteixen el matrimoni clàssic en una «trampa mortal»:

Factor 1 - Un contracte signat que obliga i restringeix i que, en definitiva, intenta convertir la sexualitat de dues persones lliures, en un «espai d'ús exclusiu».

L'home que anteriorment havia provocat les rialles del públic va dir en veu alta:

-Diuen que hi ha « propietat privada o *patrimoni*» i «sexualitat privada o *matrimoni*».

Tothom va tornar a riure i el professor, fent un somris tímid i amb el cap baix, va seguir el seu discurs precipitadament:

Factor 2 - El model de vida dels nostres pares -que també eren casats-, és un model inconscient que tots imitem per inèrcia.

Factor 3 - Els fills que s'han d'educar i mantenir.

Factor 4 - La necessitat de preservar l'economia domestica.

Factor 5 - La pressió social i els testimonis.

Factor 6 - L'ego de la persona.

Factor 7 - El desig.

Factor 8 - L'aferrament.

Hi ha excepcions notables però, gairebé sempre, aquests factors interactuen i fan que la majoria de matrimonis es converteixin en un discret i ocult *camp de batalla*, i fracassin o malmetin la salut psicofísica dels seus integrants (quan són incapaços de posar fi a l'hostilitat que es genera dins de la llar).

Moltes persones es lamenten del seu fracàs matrimonial, però no veuen el bé que li han fet a la seva salut, quan van optar per «concloure'l».

En el meu parer, els matrimonis fallits són com empreses fallides; els somnis, les expectatives, les relacions i l'economia se'n va a norris, però la psique s'allibera i el cos, de retruc ho agraeix i, a més, els que se separen són un xic més lliures i savis.

Els estudis mèdics confirmen que on hi ha rancúnia, odi, ràbia, mal humor, ressentiment, hostilitat, aversió, etc., es produeix allò que en diem «somatització». La somatització és -en poques

paraules-, malmetre algun orgue físic feble del cos, a causa dels estats negatius que patim i dels quals no en són immunes els que estan a prop.

Estat negatiu o hostil reiterat ---> Somatització

En general, en el matrimoni -durant els primers mesos o anys-, tot és bonic i meravellós, ja que hi ha un fort enamorament -causat per la atracció sexual-, entre els integrants de la parella. Tot sembla positiu, tant afectiva com materialment i socialment, però és ben sabut que l'enamorament inicial es converteix en rutina(*), avorriment i molts cops en hostilitat (que s'intenta dissimular, però hi és). El que era «meravellós» passa a ser avorrit i els integrants comencen a cercar l'excitació fora de la parella.

En aquest punt de l'evolució matrimonial, es produeix, freqüentment, una alquímia que converteix el que era bo, en dolent i el que era amor, en guerra... En aquesta fase, en el meu parer, per anar bé, gairebé tots els matrimonis haurien de distanciar-se o trencar o renegociar el pacte i atorgar-se -per mutu acord-, llibertat sexual.

En el cas que es plantegi una separació física, El problema sorgeix quan **un dels integrants de la parella (o els dos) no sap deixar anar a l'altra**. Llavors es produeix un procés -inconscient i imparable-, d'agressions psicològiques mútues que són la causa de les somatitzacions i, finalment, la mort d'un dels integrants de la parella que rau «encadenat». Llavors, ja es pot afirmar que la llar és una trampa inter-personal mortal on, bàsicament,

emergeixen dos egos que competeixen i es fan la guerra (una lluita velada pel poder)... Quan això passa, inevitablement, la salut psico-física en surt sempre malparada.

Una dona asseguda en el fons de l'auditori va aixecar la mà i el conferenciant li va donar la paraula.

-I quines són les excepcions? Com són els matrimonis que no són una *trampa mortal*?

-Bona pregunta -va dir el professor Pruna-. No puc parlar per experiència directe, ja que com us he dit, el meu matrimoni va tenir un final tràgic, causat per les agressions inconscients, però sí que he conegut algun matrimoni que, aparentment, afavoria tant als conjugues com a la societat. Normalment, aquestes unions, més que matrimonis són «col·laboracions» miraculoses, que tenen èxit arran d'una coincidència total en l'objectiu vital o existencial de les dues persones. Jo diria que són «unions divines» que prenen la forma de matrimoni, de la mateixa manera que podrien haver pres forma d'empresa, ONG, associació, etc. En aquests casos, el que és important és la «missió compartida» i no pas la forma contractual.

Una altra dona es va alçar i li va fer la següent pregunta al professor:

-Dius que els fills és un dels factors que converteix el matrimoni en un «infern». Jo no ho veig així... No seria, més aviat al contrari?

-Els fills són un factor importantíssim que dificulta o impedeix la dissolució dels matrimonis «en guerra». En aquests casos, si no s'atura el conflicte, tots en surten malparats (pare, mare i fills)... Quan als matrimonis hi ha hostilitat inconscient -que és en la majoria d'ells-, és molt freqüent que es maltracti psicològicament a algun dels fills. Malauradament, els fills passen a ser els receptors de l'hostilitat conjugal. Aquests fills ho pagaran amb la seva psicologia i salut. N'hi ha molts que, a la llarga, adopten hàbits autodestructius, desapareixen o se suïciden.

Una altra dona es va alçar i va preguntar:

-Has parlat del ego de la persona... Què és l'ego?

-Tots els individus tenim una part instintiva i natural sana que ens porta a aparellar-nos i a fer l'amor. En canvi, «l'ego» és aquella part invisible de l'individu que ha après mitjançant una llengua verbal. L'ego és una manera irreal de entendre o veure el món, format per un conglomerat de conductes, creences, ordres, instruccions i prohibicions apreses. L'ego és el software o una programació mental que ens fa mal interpretar i actuar automàticament (de manera «no natural»). L'ego és informació defectuosa. Sense ego, no hi ha conflicte interpersonal, hi ha amor... Per tant, l'ego és també un factor fonamental en la guerra dins de la parella. En realitat, és l'ego dels individus allò que genera conductes

destinades a «dominar» l'altra, dins del matrimoni o la societat.

El conferenciant va fer una pausa, per deixar espai a més preguntes, però ningú va dir res.

-Bé, si no hi ha més preguntes, aniré acabant: donada la seva forma concreta, la unió matrimonial ha estat i és una mena de generador de marginació, malaltia i dolor, donat que estimula l'aparició del ressentiment. Es podria descriure el matrimoni -tal com el coneixem-, com un costum que, globalment, fa infeliç als individus i a la societat, ja que gràcies a l'ego après, és molt possible que s'ompli de violència psicològica.

En el meu parer, la forma sana i natural seria la pràctica de l'amor lliure, natural o tribal, on el sexe i els fills no fossin, en cap cas, una «propietat privada».

Quan van sentir aquestes darreres paraules, la Maithuna i la Irene es van alçar i van aplaudir de manera entusiasta. El conferenciant les va mirar i els va dedicar un somriure de complicitat.

(*) L'espontaneïtat natural ens portaria, de manera fluida i natural, a cercar contactes sexuals amb altres éssers, però la natura és obstaculitzada pel pacte matrimonial i per la possible possessivitat del cònjuge gelós o controlador o amb prejudicis. Llavors, l'enamorament es torna aversió i irritació.

Capítol 6

Aquella conferència va influir profundament en la Maithuna. Habitualment, tenia dubtes de si la seva intenció de separar-se era una elecció correcta o una irresponsabilitat. Ara, gràcies a en Jordi Pruna -aquell tímid homicida inconscient-, ho tenia més clar; El seu matrimoni feia temps que havia passat a ser una subtil guerra i *deixar-lo estar* era el millor, donat que la salut és el més important i a més, «l'obstacle dels diners» es podia solucionar. El problema més greu era la filla. Aquell estimat ésser humà que havia sortit del seu ventre, no es podia «dividir en dos»... Aquest fet la va mantenir paralitzada i angoixada, fins que va decidir posar-se en contacte, personalment, amb el conferenciant de l'ateneu, per tal de preguntar-li el seu parer al respecte.

Va indagar una estona per la web, fins que va trobar la seva pàgina al Facebook:

Professor Pruna

Barcelona - Vic - Girona

-Ja el tinc! - va exclamar la Maithuna victoriosa-, ara només haig de posar en pràctica la meva habilitat de seducció, afalagar-lo una mica i comentar-li el meu cas.

L'endemà al matí, la Maithuna havia quedat amb un amic, a la casa de pagès abandonada que hi havia a la cala Sant Francesc, on va gaudir d'una de les cites sexuals furtives, en les que ella creava un breu espai de llibertat que la feia oblidar, durant una estona, el seu opressiu lligam matrimonial i, al migdia, asseguda davant de l'ordinador de casa, va tornar a la plana del professor Pruna...

No hi va trobar l'opció «fer-se amic» per tant, va decidir prémer l'enllaç «seguir-lo» i, alhora, va deixar caure un «m'agrada» en una de les fotos on apareixia ell, acaronent un enorme gat de pèl llarg i fosc i orelles esmolades com les d'un linx. Era evident que en Jordi era amic dels gats i com ella també tenia un gat a casa, va decidir fer-li una foto ben bonica i publicar-la com «foto de perfil» en la seva plana personal i esperar que el professor digués alguna cosa.

L'endemà, en Jordi que -tal com havia suposat-, era un amic incondicional dels gats des que van aparèixer en la seva vida -quan la seva dona va morir-, va retornar-li la visita i va enviar una sol·licitud d'amistat, que ella va acceptar immediatament. A la setmana següent, van encetar una conversa en el xat del Facebook que va començar amb el tema del gat i va acabar en el llit del mateix professor Pruna, en el seu petit apartament de Canet de Mar, on van practicar la «postura del gat invertit» que apareix en els manuals tàntrics de Gopala Shaktiananda (un antic deixeble de Sri Aurobindo).

-Em recordes a la meva dona, Maithuna -va dir el professor Pruna.

-Doncs no em matis, eh! -va dir la Maithuna rient.

-No pateixis, he vist el meu «assassí interior», de manera que el puc contenir.

-Ho dius de debò?

-Si ets prou conscient del moment en què agrediries algú, pots auto controlar-te i no fer-ho... Ep! No em jutgis malament; tots tenim un assassí potencial dins nostre... però com «matar» és un pecat i ens ho han prohibit, tots ens hem tornat inconscients a aquesta facultat que compartim amb la resta d'animals del món.

-A la conferència que vas donar a l'ateneu de Blanes, vas dir que et senties culpable de la mort de la teva dona...

-La meva dona i jo teníem una lluita inconscient pel poder conjugal (com la majoria de matrimonis inconscients del món). El mort podia haver estat tant ella com jo.

-Per això ets tan partidari del divorci?

-Sóc partidari que no hi hagi més dolor i morts per causa de la inconsciència. La separació i el divorci són maneres d'abandonar la «lluita pel poder conjugal» i evitar accidents... però, òbviament, és millor fer un procés terapèutic i deixar estar la lluita sense haver d'arribar a la separació.

-Encara et sents culpable?- va preguntar la Maithuna, posant en practica les seves habilitats terapèutiques.

-Al principi, sí... però ho vaig veure, entendre i plorar fa temps, gràcies a un procés terapèutic gestalt i els retirs de meditació zen que vaig fer.

-Ah. Molt bé.

-Però, tan es val si fas meditació, ioga, sufisme, xamanisme o qualsevol altre mètode; l'important és «obrir els ulls», ja que els accidents passen per què no som prou conscients... Un cop «has vist», hom hauria de desenvolupar l'autocontrol o equanimitat -va dir el professor Pruna, que començava a esplaiar-se com si estigués a la universitat, davant dels seus alumnes-. El cas es que amb el pas del temps, aquest autocontrol que hauria de desenvolupar *l'aprenent que ha obert els ulls*, es va anar sistematitzant (dins els ordes monàstics de les diferents tradicions espirituals) i, a poc a poc, ha estat convertit en un axioma que ha evolucionat fins a crear allò que es coneix com a «conducta moral» o moralitat... El problema, si més no, sorgeix quan es sistematitzen les «bones» conductes i, posteriorment, s'exigeixen autoritàriament. La moral sense consciència -ni amor-, es torna, gairebé sempre, «repressió» (per tant és inútil). Aquest fet es pot observar en molts sacerdots catòlics, jueus, musulmans, hindús, etc., que s'obliguen a portar una conducta moral rigurosa sense haver fet un treball real de consciència. És per aquesta manca de consciència que apareixen casos de pedofília entre els sacerdots o sorgeixen imans intolerants que inciten a la guerra santa. En el meu parer, el més important i prioritari és **la consciència**.

L'autocontrol has d'aplicar-lo un cop ets conscient del teu «assassí interior» o del teu «desig sensual» i no pas

abans, com fan tots aquells que es posen malalts a causa de reprimir l'instint natural.

-Els pedofílics són reprimits?

-Són malalts inconscients que han reprimat i desviat el seu instint sexual natural i sa.

-Ok.

Lavors, la Maithuna va recordar que volia comentar-li a en Jordi el tema de la seva separació.

-Et vull consultar un tema personal que em té preocupada i sobre el que tu, probablement, podries aconsellar-me -va dir la Maithuna.

-Molt preocupada?

-Tant que fins i tot tinc mal de cap -va respondre ella.

-Digues.

-Fa temps que em ronda pel cap separar-me del meu marit, però tinc una filla hiperactiva i menor de edat i necessita que tinguin cura d'ella. Aquesta situació em paralitza. Com ho veus tu?

-Que et passa, exactament, amb el teu marit? Perquè et vols separar?

-Es va quedar sense feina i es passa el dia a casa. M'irrita... No el suporto. Ha usurpat alguna de les meves

funcions habituals i es passa el dia controlant i renyant a la filla. Estem patint aquella lluita pel poder de la que vas parlar en la teva conferència.

-Sí, ja veig...ummm. No sé, cada cas és un món i és difícil saber, però jo t'aconsello, decididament, que el teu marit i tu iniciu un procés de «teràpia per a parelles». Això vol dir: anar al psicòleg plegats per tal de rebre ajuda i aclarir-vos i expressar allò que, probablement, no sou capaços de dir.

-Ell no té feina. No sé si voldrà gastar diners en el psicòleg.

-Mireu de trobar la manera que us surti gratuït (o gairebé gratuït). Segur que hi ha alguna solució... Potser algun conegut o amestat o fer un intercanvi sense diners... No sé.

-Funciona anar al psicòleg?

-A mi em va servir de molt.

-Vas fer teràpia gestalt, oi?

-Sí. És un tipus de teràpia en el que el més important és ser conscient.

-Conec un psiquiatre que, a més, és terapeuta gestalt...

-Parla amb ell. Potser t'ho pot deixar bé de preu o intercanviar alguna sessió per quelcom que tu puguis aportar.

-Ho pensaré -va dir la Maithuna- moltes gràcies.

De tornada a casa en el tren de rodalia - des de Canet-, la Maithuna va valorar la idea de plantejar-li a l'Antoine el tema de la «teràpia de parella», però va recordar que havien fet l'amor, per tant, segurament ell no acceptaria «ficar-se pel mig». A més, l'Antoine, anava de vacances a Blanes un cop l'any i, com que habitualment residia a Barcelona, probablement, no podria fer un seguiment setmanal o mensual. Així que, finalment, va decidir cercar altres opcions.

Capítol 7

La Maithuna i en Pau mai van iniciar una teràpia de parella. Ella ho va intentar, però no van aconseguir posar-se d'acord. En Pau, com que tenia prejudicis, era incapaç d'entendre i perdonar l'addicció de la seva dona, donat que la vivia com un gran «NO» cap a la seva persona. I ella, va acabar desistint i, en comptes de recuperar al seu marit gràcies a un procés terapèutic, va decidir donar-li un tomb a la seva vida, escrivint una novel·la comercial amb la qual aconseguir una doble fita:

- 1) Guanyar un premi literari i*
- 2) Provocar la caiguda i sortida del seu marit de la llar...*

La va titular:

LA DIVINA MEUCA

LA MÀGICA HISTÒRIA DE COM UNA DONA MARROQUINA QUE
EXERCIA LA PROSTITUCIÓ VA ACABAR SENT UNA SANTA

El primer capítol del llibre començava amb un diàleg entre dues meques que treballaven a un bordell de Marràqueix:

13 d'agost de 2016

-El Marroc és el país més bonic del món -va dir l'Aisha- mentre es netejava la vagina amb aigua calenta.

-Que dius! És millor Cabo Verde -va exclamar la Miranda, des de la dutxa- Aquí no hi ha més que pols... Fins i tot hi trobes pols del desert en els penis dels clients!

-Doncs a mi el Sahara m'encanta. Si no hagués de pagar-li l'escola al meu fill Hassan, comprava una plantació de dàtils en un oasi solitari, ara mateix.

-El teu fill Hassan no necessita cap mena d'educació! En realitat, no abandones aquesta feina pel teu pare -va dir la Miranda.

-El meu pare? Ni tan sols sap que treballa en aquest bordell de merda.

*La Miranda i l'Aisha eren les dues empleades més actives del **MARRAKESH PUTIN CLUB**, un garito molt discret, situat a l'oest de Djemà-el-Fnà.*

-El teu pare és un tarat que fa la "vista grossa", perquè li portes el menjar a casa i el tractes com un rei -va comentar la Miranda- segur que t'ha violat més d'un cop!

-Ha, ha, ha -rígué l'Aisha- Ja fa anys que no se li aixeca... I el teu pare, no abusava de tu quan eres adolescent?

-Per que creus que em dedico a aquest negoci, Aisha? El meu pare em va canviar per un parell de camells a la medina de Dakar, quan es va

cansar d'aguantar els crits de la meua mare, que ens havia enxampat més d'un cop.

-Així, el teu pare també et forçava?

-Clar.

-Per això t'agrada tant fornicar amb homes vells! ha ha ha – exclatà l'Aisha.

-Els joves no tenen ni un duro. No m'interessen. A més el vells aguanten menys i no haig de treballar tant... En fi, l'únic que vull és estalviar una mica i tornar a Cabo Verde- va dir la mulaça.

-I que hi faries a Cabo Verde? Encara hi tens la família? -s'interessà l'Aisha, mentre s'eixugava l'entrecreix amb una tovallola bruta.

-Hi tinc un parell de tietes i uns quants nebots que passen molta gana. La meua idea és invertir el que guanyi aquí, en un Club propi a l'extraradi de la capital... o al Brasil... Sempre he volgut visitar el Brasil.

-Muntaries un Club al Brasil? I tu que series; La Madamma?

-Clar! Tinc vocació d'empresària, saps?

-Escolta, doncs, la idea m'agrada. M'apunto... Necessitaràs professionals, oi?

-Tens el xumini massa petit pel macro-penis dels negres, Aisha - ha ha ha- Et rebentarien en una nit de feina.

-Això és el que més els agrada als homes; Tenir la sensació que et parteixen en dos... Segur que guanyaria molts diners.

-Tens raó. Als homes els encanta imaginar que la tenen grossa.

-Així, em contractaràs?- Pressionà l'Aisha.

-Sí, per què no... Però, que faries amb el teu pare?

-Enverinar-lo?

-Hå, hå, hå... És capaç!

-El meu pare es va carregar la meua mare - a poc a poc-, a base de fornicar amb d'altres dones i humiliar-la davant la resta de la família... La meua mare va morir amb un càncer de pit que va somatitzar a causa del patiment diari.

-La maltractava?

-Era un semental. Sempre empaitava les joves del barri. Ella se sentia sempre avergonyida i humiliada, però no podia deixar-lo... Ja saps, "la llei religiosa!"

La Miràndia no va dir res més. Es va ajustar l'escot i va fer un gest simpàtic amb la mà, mentre sortia per la porta del bany...

Bé, només tenim aquests apunts inicials i no podem reproduir l'obra sencera. A més, no disposem del corresponent permís legal que, actualment, rau en mans de l'editorial catalana que va atorgar el premi «Narrativa del segle XXI».

Hem de dir que, gràcies al fet que -prèviament i de manera casual-, la Maithuna hagués fet l'amor amb un parell de membres del jurat, va ajudar a obtenir un important segon premi, que li va servir perquè l'esmentada editorial barcelonina edités, promogués i distribuís la seva obra (de manera destacada).

Així és la vida. Tot d'una, aquella dona anònima -que havia fet l'amor amb gairebé tots els pescadors del port de Blanes i gran part dels agressius comercials de la Selva-, es va enfilem a la categoria de «novel·lista novell d'èxit» i va començar a rebre propostes i invitacions a actes literaris de primera línia. Fins i tot, el dia del llibre d'enguany, va signar un munt d'exemplars de [LA DIVINA MEUCA](#) a l'estant que l'editorial instal·lava, any rere any, al principi de la rambla de les flors de Barcelona

Capítol 8

-Vull el divorci- va dir en Pau amb cara de pòquer.

Aquelles paraules van prendre la Maithuna desprevinguda i amb ressaca d'èxit literari. Aquella nit havia estat en la presentació d'un llibre de la seva editorial: «*Les Constel·lacions de la lluna plena*» i ella, fidel a la seva inclinació, havia practicat sexe anal en el vestuari d'homes de la gran sala, amb un convidat que afirmava pertànyer al cos de bombers de Rímini (però, també, que tenia dona i dos fills a Lloret de Mar). La seva ment encara flotava en el record de la nit anterior i, com de costum, havia oblidat a en Pau que, misteriosament, gairebé sempre endevinava quan s'ho havia fet amb algú... Tant era així que, fins i tot, sospitava que el seu marit li havia introduït un *xip per comptabilitzar coits*(*), en la vagina, mentre dormia tranquil·lament.

-El divorci? Però... que et passa, Pau? -va dir la Maithuna.

-M'he enamorat d'una dona separada i me'n vaig a viure amb ella - va dir amb to amenaçant.

-Què?! Amb qui, si es pot saber?

-Amb la Irene.

La Irene Ourigine Pecatti i en Pau s'havien posat molt gelosos quan la Maithuna va guanyar el segon premi literari i, una tarda d'ennuvolada, van citar-se en un bar del passeig del port per parlar de la Maithuna i, quan es va posar a ploure, van fer l'amor dins el monovolum d'en Pau.

-No m'estaràs dient que t'ho fas amb la meva millor amiga, Pau?

-Sí -va dir en Pau mirant-la directament als ulls - i tu, t'ho has fet amb tots els meus amics de l'escola de Teatre.

Aquella acusació va fer callar a la Maithuna que, finalment, va copsar -amb tristesa-, que el pla havia estat un èxit. «[LA DIVINA MEUCA](#)» havia destruït el seu matrimoni.

La Maithuna es va retirar al seu petit estudi, trista i dolguda. No va deixar de plorar durant tot el dia. El fet que el seu marit la deixés per la seva millor amiga havia estat un cop baix. Afortunadament, el seu gat Palomí la va consolar una mica, quan va fer un niu imaginari sobre el seu sexe i tot seguit va jeure ronronejant sense parar. Aquella mateixa nit va decidir cercar a un psicòleg professional que li donés suport per superar aquell

«naufragi previst» i poder passar pàgina, definitivament.

(*) El «*xip per comptabilitzar coits*» és un enginyós invent desenvolupat, recentment, en el departament de recerca tecnològica del Vaticà i és molt útil per controlar a dones casades o perquè els proxenetes puguin saber, exactament, els ingressos de les seves meuques.

Capítol 9

-Hola. La Maithuna oi?- un home de mitjana edat i cabell llarg platejat, va obrir-li la porta de la consulta.

-Sí, hola. En Fritz Perez, suposo.

-Sí, hola. Passa...

La Maithuna i en Fritz van seure sobre uns coixins que es trobaven escampats sobre els matalassos d'una lluminosa sala.

-Aquí també hi fem classes de ioga, grups de teràpia del riure i de creixement personal, tallers de massatge, meditació, etc. -va dir en Fritz.

La Maithuna no deia res.

-Que et porta per aquí? -va preguntar-li en Fritz.

-El meu marit se'n va anar de casa, ahir, i viu amb la meva millor amiga quatre carrers més amunt... Jo desitjava la separació, però no d'aquesta manera.

-Que t'hagués agradat que passés?

La Maithuna va descriure la seva fantasia...

-M'hauria agradat veure al meu marit derrotat, pidolant-me una mica d'amor.

-I si hagués passat això, que hauries fet tu?

-No ho sé... Depèn de l'humor del moment. Segons com, hauríem tornat a fer l'amor i tot!

-O potser li hauries tancat la porta als nassos.

-Sí. Depèn del moment.

-I amb la teva amiga, com és la relació, ara?

-No ens parlem.

-O sigui que has perdut dues relacions importants de cop?

-Sí -va reconèixer la Maithuna.

-I que obtens a canvi? -va preguntar en Fritz.

-Dolor.

-M'ho imagino. Però que volies obtenir?

-Llibertat. El meu marit m'irritava.

-Seràs lliure si expresses el dolor i arribes a ser conscient que, el teu marit i la teva amiga, t'han posat una *cadena psicològica al damunt*.

-Sí. M'han fet una «marranada».

-Abans estaves lligada a ells per l'afecte i, ara, ho estàs per l'odi.

-I que haig de fer? Tornar-los «la bufa»?

-Com creus que podries «tornar-los la bufa»?

-Ni idea... No em sento amb força. Potser anant a viure amb en Víctor («l'ex» de la Irene).

-Tens possibilitats?

-No ho sé.

-En el meu parer, si fessis el que dius -viure amb en Víctor per tal de venjar-te de la Irene i el teu marit-, cauries en una altra presó i seguiries sense «ser lliure» (donat que et lligaries a un altre home).

-Sí. És una bajanada -va admetre la Maithuna.

-Bé. Deixem-ho aquí- va dir en Fritz -si et va bé, concertem una segona sessió i el teu «problema» quedarà gairebé resolt.

-Tan ràpid!?

-A no ser que plantejis altres qüestions, sí.

-Molt bé - va dir la Maithuna sorpresa - doncs sí, d'acord, fem una segona sessió.

-Que et sembla si quedem el dimarts de la setmana vinent a aquesta hora?

-Bé.

Capítol 10

El dimarts de la setmana següent, a les 11 h en punt, la Maithuna, amb les seves olleres fosques i vestida de negre, es va presentar a la consulta d'en Fritz Perez.

-Com et sents, Maithuna? -va preguntar en Fritz.

-No sento res -va respondre la Maithuna.

-Sembles una «vídua negra», sabies?

-No em sorprèn, tinc ganes de matar a algú.

-Sí. Fas pinta d'estar «cabrejada». A qui mataries?

-A en Pau i a la Irene.

En Fritz Perez va col·locar dos grans coixins davant de la Maithuna.

-Aquí tens en Pau i la Irene.

La Maithuna es va posar pàl·lida.

-No vull fer mal a ningú -va dir.

En Fritz la va animar que respirés plenament i deixés anar la seva ràbia. La va «picar» hàbilment i, finalment, la Maithuna va deixar de controlar el seu impuls i va destrossar els dos coixins a cops de puny, de peu i mossegades...

-Com et sents ara, Maithuna? -va preguntar en Fritz.

-Em sento una mica millor -va dir la Maithuna visiblement alleujada i despentinada- sento haver destrossat els teus coixins.

-No pateixis, estan aquí per evitar que matis algú.

-Gràcies! -va dir la Maithuna que havia tornat a somriure.

-Ja se't veu una mica millor!

-Em sento molt millor. Gràcies, Fritz.

La Maithuna tornava a casa canviada. Mentre caminava pels carrerons de Blanes, se sentia plena d'energia. Tenia ganes de realitzar tot allò que, a causa del seu matrimoni, havia «paralitzat» indefinidament. Estava viva!

En el carrer Esperança -el que puja al Mar i Murtra-, casualment, va aturar-se davant d'una agència de viatges, atreta per les ofertes de l'aparador. Hi va entrar i va asseure's directament davant del comercial.

-Vull anar a Dakota del Sud a visitar les reserves sioux. Teniu alguna oferta?

Capítol 11

Deu dies més tard, la Maithuna, carregada amb una maleta rígida de viatge color marfil, uns texans i un barret d'estil Indiana Jones, sortia des de l'aeroport de Girona cap a Heathrow, des d'on volaria, directament, a Ràpid City, la terra dels lakota, els sioux i els cheyenne. Havia aconseguit que els seus pares tinguessin cura de la seva filla durant 15 dies, que és el que havia de durar aquella «bogeria adolescent».

A Ràpid City, l'esperava un guia nadiu de pèl llarg i negre -en Makhpyia-witko o núvol boig-, que la va guiar fins a una Harley Davinson antiga i abonyegada, que els havia d'acostar a Pine Ridge, la reserva sioux del sud-oest de l'Estat...

Diari sioux de la Maithuna

Pine Ridge, 15 de juliol de 2018

-Només et curaràs, si fas «màgia negra»- m'ha dit aquest matí, misteriosament, en Bec d'Àliga, un indi vell que sempre està assegut en el porxo de la botiga de licors d'aquest assentament tronat.

-Que vol dir «màgia negra»? -li he preguntat-haig d'enviar-li *un mal d'ull* a algú?

-No -ha contestat el vell- vol dir que has de *posar un negre* en la teva vida.

-Que m'ho faci amb un negre?

-Sí. Cerca un amant negre que faci la seva màgia en el teu cos. Llavors la teva fam sexual es calmarà -ha sentenciat el vell que parla com si amagués un botó de *Peiotl* sota la llengua.

-Hi ha algun negre a Pine Ridge?

-No. Aquí només hi ha sioux alcohòlics i venedors blancs de whisky (que han vingut a enverinar el nostre poble). Hauries de visitar Chicago o alguna de les grans ciutats del Nord. Allí n'hi ha un munt de mascles negres

que solucionaran el teu problema en un temps record.

-Entesos. Prenc nota- li he dit.

Aquest indret tan pobre i brut m'ha decebut i ara, per acabar d'arrodonir-ho, en *Bec d'Àliga* m'insinua, que el millor que puc fer és fotre el camp! L'hospitalitat d'aquesta gent deprimida i subjugada no és el que esperava. Què voleu que us digui!

-I com hi arribo a Chicago? - l'hi he preguntat, finalment, per seguir-li el rotlle, però l'home ni m'ha mirat i ha seguit murmurant unes paraules en un dialecte local que formen part d'una antiga maledicció:

«Maleïts cristians blancs, heu destruït el nostre poble i destruïreu el món sencer. En el vostre cap només hi ha whisky, en el vostre cor, violència i, or robat (en les vostres butxaques). Ara som esclaus, un poble derrotat que ha emmalaltit, però algun dia, guiats pel gran esperit, els sioux ens aixecarem i us raparem la cabellera i els pèls del cony de les vostres dones.»

Pine Ridge, 18 de juliol de 2018

Avui he passejat a cavall pels voltants del poble amb un noi de per aquí. Es diu, *Arbre que es doblega al vent*.

Pine Ridge, 22 de juliol de 2018

He conegut a uns nadius que pertanyen a la NAC (Native American Church). **Bona gent.**

Pine Ridge, 27 de juliol de 2018

Aquest matí els de la NAC (Native American Church) m'han convidat a una cerimònia nocturna i, com que semblen els indis més centrats que m'he creuat per aquí, els he dit que sí. M'han recomanat que faci dejuni per tal d'ingerir la planta sagrada del *Peiotl* (en náhuatl) o *Lophophora williamsii* (en llatí), que han portat els bruixots des de *Real de Catorce*, Mèxic.

A les 20 h ens hem reunit uns 15 nadius i jo en una clariana del bosc, no massa lluny de l'església. Ens hem assegut en rotllana gaudint d'una gran foguera, en el centre del cercle. El cabdill dels bruixots ha pronunciat unes paraules i ha començat a entonar uns càntics acompanyats del so d'unes «maraques»

de fusta plenes de llavors seques de carabassa. Unes noies joves descalces, de pèl negre llarg i lluent, han recorregut la rotllana distribuint els botons de *Peiotl* a tots els presents, mentre un indi sumava sons de tambor greu a la veu del bruixot. Seguidament, un vell guarnit amb pell de cuiro i plomes de falcó, el cabdill Ploma groga, ha començat a relatar un conte tradicional, en el dialecte lakota local que, inexplicablement, he entès perfectament (tot i no tenir ni idea de la llengua d'aquí):

Una antiga llegenda lakota anònima explica que, en certa ocasió, Cavall Negre, l'honorable i jove guerrer, i Pluja de Primavera, la filla més jove del cabdill sioux, van apropar-se al tipi de l'home savi de la tribu per demanar-li consell.

-Ens hem enamorat -van dir els joves amants-, i ens volem casar, però tenim por que el nostre lligam es malmeti i venim a pregar que ens facis un talismà màgic que ens protegeixi i garanteixi que

romandrem junts per sempre més. És possible?

L'home savi va dir que miraria de fer alguna cosa, però que era un repte molt difícil.

-Farem el que sigui! -van respondre els enamorats.

-Pluja de Primavera -va dir l'home savi-, veus aquella roca a l'est del poble? Hauràs d'escalar-la i amb una xarxa, caçar el corb que viu allí. Si aconsegueixes atrapar-lo, hauràs de portar-lo viu, just quan els bisons arribin a la plana. Aquesta és la teva tasca.

-I tu, Cavall Negre -va dir el savi- hauràs d'escalar la sequoia gegant del llac i quan abastis el cim, captura la més grossa de les garses i portar-la aquí.

-Ara, aneu! -va dir l'home savi.

Els dos joves es van separar i cadascú va emprendre el seu camí. Ella va anar cap a l'est i ell cap al llac de l'oest.

El dia que els primers bisons van pasturar per la plana, els amants van tornar al tipi de l'home savi carregats amb les aus que havien atrapat en les seves xarxes.

-Què hem de fer ara? -van preguntar-, hem de cuinar-les?

-No -va respondre l'home savi.

-Hem de ensinistrar-les? -va preguntar ella.

-No -va tornar a dir el savi. Heu de lligar-les entre elles, per les seves potes -amb aquests cordills-, i després, deixar-les anar per tal que volin lliures.

La jove parella va fer el que se'ls va dir i -un cop ben lligades-, van deixar anar les aus. El corb i la garsa van intentar aixecar el vol diverses vegades, però l'única cosa que van aconseguir fou acabar cada cop a terra.

Després de molts intents, les aus, irritades i frustrades per la seva incapacitat de volar, van començar atacar-se l'una a l'altra, amb els seus becs, fent-se ferides i sang.

-Aquest és l'encanteri màgic que m'heu demanat -va dir l'home savi... I això és el que us passarà si us dono el talismà.

No oblideu mai el que acabeu de veure, puix que vosaltres sou com el corb i la garsa. Si us lligueu l'un a l'altra eternament, acabareu danyant-vos mortalment. Si voleu que el vostre amor perduri, voleu junts, però mai lligats.

Capítol 12

La Maithuna va caure adormida just quan el cabdill Ploma Groga acabava de relatar el conte lakota. Normalment era incapaç de recordar els seus somnis, però sota els efectes del *Peiotl* en va viure un tan real com la realitat mateixa:

«Jo era una dona sioux i estava lligada de peus i mans en el fort Abraham Lincoln -a principis de la primavera de 1875-, a uns quants quilòmetres d'on vam ser atrapades pels soldats blancs, un dia que els nostres homes havien sortit de cacera i eren lluny del poblat. Érem tres dones joves i quatre nens petits de la tribu.

Un militar alt i gros va entrar en el tancat on érem i va mirar-nos a les tres. Finalment, va deslligar-me les cames i va obligar-me a seguir-lo a empentes. Em va portar a una petita cambra folrada de fusta on l'esperava un general del 7è de cavalleria. Entre tots dos van arrencar el meu vestit de pell de cabra.

-Li agrada aquesta, general Custer?- va preguntar l'home alt i gros.

El general no va dir res i amb un gest de cap va ordenar-li que surtis de la cambra. Tot seguit vaig ser violada per l'home del mocador vermell que feia olor de whisky i canyella.

Nou mesos més tard va nàixer el meu fill Jim...

Passades les tres llunes plenes, després de la batalla del riu Washita, molts sioux vam ser conduïts per la força a la reserva de Pine Ridge i jo no tenia mitjans per alimentar a en Jim, però com era un nadó ros i d'ulls clars, el Sr. Morrison de l'església evangèlica local, va acceptar quedar-s'el»

Capítol 13

En el somni induït pel *Peiotl*, la Maithuna -convertida en dona sioux-, no va veure mai més al seu fill, però en va sentir a parlar molt, ja que va acabar sent molt popular arreu d'Estats Units. Aquesta és la esbojarrada història d'en Jim Morrison, ara bé, us prego que tingueu en compte que es tracta d'un somni i en els somnis gairebé sempre hi trobareu incongruències històriques i salts en el temps:

«En Jim fou enviat a l'internat evangèlic de Santa Mònica -a Los Angeles-, a 12 anys, pel Sr. Morrison. Era un noi rebel i distret que només s'estava quiet quan cantava soul a la coral de l'internat. La resta del temps el dedicava a guixar parets, caçar ratolins i, més endavant, a saltar les tanques del jardí exterior i escapar, a les fosques, cap a la platja de Venice on passava la nit amb altres nois sense família, rodamóns borratxos, bohemis i dones que s'estrenaven en el món de la prostitució, del joc o de les drogues psicodèliques que, el govern republicà de Nixon havia introduït, en secret, pels barris baixos de les grans ciutats, a principis dels anys 60.»

Observeu que en Jim va néixer a finals del segle XIX i en el somni de la Maithuna apareix a Los Angeles a principis dels anys 60. Qualsevol s'adonarà que aquí es produeix un salt en el temps, que en cap moment va qüestionar, donat que estava sota els efectes del *Peiotl* i perquè en la seva pel·lícula onírica no hi va haver cap interrupció seqüencial. En Jim va canviar de lloc de

residència i de segle, alhora. Si més no, mai va perdre l'esperit sioux heretat de la mare i els trets físics del pare.

A poc a poc, gràcies als canvis interiors experimentats i a nombroses experiències psicodèliques amb mescalina que, sens dubte, van *obrir-li les portes de la percepció*, en Jim va transformar-se en un *medecine men* que feia emergir allò que la gent havia reprimat en el seu interior: la violència i el sexe.

«L'estiu de 1965 en Jim fou convidat a tocar amb tres amics que havien format una banda de rock psicodèlic -en Ray, en John i en Robby-, anomenada The Doors (en honor a un assaig d'Aldous Huxley titulat «Les portes de la percepció»).

En pocs mesos, gràcies a les seves actuacions salvatges i artístiques alhora -on en Jim es donava a la improvisació poètica, a les caigudes histèriques i als xisclets de llargardaix afònic-, va ser ascendit al número 47 del rànquing de millors cantants de tots els temps, segons la revista Rolling Stone i el número 22 entre els millors cantants de rock. En les actuacions, cada cop més violentes i multitudinàries, sempre anava de cuir negre, completament col·locat i -cap a la meitat de la seva carrera-, els seus concerts s'omplien de policies que intentaven controlar vanament la violenta catarsi col·lectiva que el xamà del rock desfermava espontàniament. Cap al 1967 i 1968, van sorgir un munt de noves bandes per tots els Estats Units que imitaven l'estil i l'esperit dels Doors. Els carrers de

les grans ciutats s'ompliren de joves que duïen pantalons ajustats de cuir negre i grenyes tan llargues com les dels guerrers sioux i durant el novembre de 1969, bandes de joves que declaraven ser **The Black Door Warriors**, passejaven en grups motoritzats, armats amb bastons i tiradors, i saquejaven els grans supermercats on hi havia armes o calaven foc a les biblioteques públiques on els llibres d'en Jim havien estat exclosos del catalèg oficial, pels moralistes que el consideraven gairebé l'anticrist. Heus aquí un fragment del poema més conegut que va escriure en Jim quan va ser arrestat i tancat a la presó de Dade county a Miami, acusat d'agressió a uns policies i per intentar masturbar-se en públic durant una actuació:

Has sentit la calor del progrés
sota els estels?

Saps que existim?

Has oblidat les claus
del regne

Has nascut
i estàs viu?

Reinventem

Necessitem daurades, immenses copulacions als déus,
als mites seculars

Adorem els símbols dels profunds boscos ancestrals

(Has oblidat la lligó
de l'antiga guerra)

Els pares idolen sobre els arbres
del bosc

La nostra mare va morir en el mar

Saps que són plàcids almiralls
els qui ens condueixen a l'extermini
i que obesos i maldestres generals adquireixen
l'oscè vici de la sang jove?

Les arnes i els ateus són dues vegades divins
i moribunds

Vivim, morim
i la mort a res posa fi

Seguim el viatge cap al Malson

Penja't de la vida

Flor de la nostra passió

Penja't dels conys i de les vergues
de la desesperança

La nostra darrera visió ens la va donar
la gonorrea

L'entreveuix de Cristòfor Colom es va inflar
de mort verda

(Li vaig tocar la cuixa i la mort va somriure)

Ens hem reunit en aquest buig
i antic escenari per pregonar la nostra passió de viure
i fugir de la multitudinària saviesa
dels carrers...

En Jim va tenir un munt d'amants, però sempre va estar molt unit a Carla Burnshy, una jove que li perdonava les seves infidelitats. Ella va ser la que va convèncer a una banda de joves de Miami d'organitzar la fuga d'en Jim de la presó de Dade county.

En una visita de la Carla al centre penitenciari es va posar d'acord amb el seu xicot pres i una nit d'agost en Jim va simular un brot psicòtic amb l'ajut d'un litre de whiky -destil·lat d'amagat a la cuina del penal-, que va beure d'un glop. Quan era traslladat a l'hospital baptista de Dade county en una ambulància de la presó fou interceptat i

segrestat per uns nois de la banda **The Black Door Warriors** i traslladat, inconscient, a una petita granja a l'altra banda del riu Bravo, a prop de Los Fresnos (Mèxic).

La notícia de la fuga d'en Jim va esperonar a milers de joves insubmisos que adoptaren a en Jim com símbol revolucionari adolescent i perpetraren onades d'actes vandàlics per tot el país en el seu honor. Fins i tot una cadena de San Francisco va emetre documentals i concerts dels Doors -durant una setmana sencera-, com si s'haguera declarat el dol nacional.

La violència als carrers va durar unes setmanes i el president Nixon va haver de fer un discurs televisat en el que va demanar calma i on va assegurar que Jim morrison era l'enemic públic número 1 dels valors d'aquella gran nació anomenada United States of Amèrica... Tot aquell enrenou va disparar les vendes de discos dels Doors i els integrants d'aquella banda de freakies adolescents folrats de cuiro negre es van fer d'or sense fer ni un sol concert més.

El F.B.I va posar preu al seu cap i en Jim, surfejant en la tradició de Billy the Kid i tants altres, fou convertit en l'heroi «outlaw» nacional. La gent del carrer es manifestava espontàniament en el seu favor, demanant la seva tornada als escenaris i quan els ciutadans van contemplar, indignats, les càrregues policials contra els manifestants pro-Doors -que es van emetre en totes les grans cadenes de televisió americanes-, van envair els

espais públics per demanar la dimissió del president Nixon.

Quan es va assabentar del que passava a l'altra banda del riu, en Jim va al·lucinar com mai en el seu amagatall fronterer del sud... però Mèxic és un altra món i ben aviat, la Carla i ell foren convidats a participar en grups de «psico-exploradors visionaris» que consumien Peiotl guiats pels bruixots nadius del poble huixol que pujaven a les ciutats del Nord des de la Sierra Madre Occidental.

En una d'aquelles oníriques experiències a l'exili mexicà, en Jim va saber que ell seria el primer emperador nord-americà de l'història i que, sorprenentment, seria recolzat per la cúpula militar del país que -a diferència dels polítics falsament moralistes-, estava acostumada al consum de drogues psicodèliques i les utilitzava, habitualment, com a instrument de tortura o d'esbarjo a les hermètiques bases militars on la policia no hi tenia res a pelar. També li fou revelat que, un cop l'antiga religió puritana fos abolida, el xamanisme nadiu americà seria la nova i única religió global del planeta terra. Ell i els seus exèrcits victoriosos l'escamparien per tot arreu, destruint totes les fronteres existents. Finalment, també va saber que, un cop haguera realitzat aquella titànica gesta, moriria a París, Texas, de gonorrea crònica.»

Capítol 14

La Carla, la companya d'en Jim, era fan dels Doors. L'havia conegut gràcies a la seva col·laboració en el Club de Fans de Los Angeles. Era la filla única d'una jove parella que havia perdut la vida en un accident de la companyia d'autobusos Greyhound, quan viatjaven des de Las Vegas a Santa Mònica. Coneixia en Jim des de feia set anys. Es van creuar per primer cop al Memorial Coliseum de Los Angeles i havien fet l'amor, a corre-cuita, en el camerino d'en Jim just abans de l'actuació. Des d'aquella nit, no havien deixat de veure's assíduament i ella havia passat a gestionar els ingressos creixents dels membres de la banda (a més de fer l'amor amb cadascun d'ells, quan en Jim desapareixia amb alguna noia).

A Los Fresnos, la Carla, sobrepassada per la fuga i els violents esdeveniments polítics que estava vivint el seu país (en relació als Doors), va decidir assistir a les sessions psicotròpiques amb els xamans huixoles de la Sierra Madre. En un dels seus primers viatges interiors, va tenir un somni molt revelador en el que va entendre l'origen de la malaltia i va entreveure el seu destí:

«Don Pablito, el xamà que va repartir els botons de Peiotl als presents que s'havien reunit en el porxo de fusta de la caseta aïllada del xaparral, em va dir a cau d'orella amb una veu suau i melòdica:

-Ahorita tu te vas a llamar Rosa. Este nombre cambiarà la imagen que tienes de tí... Cuando te lo creas, toda tu energía se modificará, tus

hábitos hambrientos de calmarán i escaparás a la muerte física súbita.

Les paraules de Don Pablito van fer entendre a la Carla que la seva vida corria perill a causa dels seus hàbits sexuals i que la solució no era química sinó mental-energètica. Cap pastilla o tractament químic podia guarir-la. Només la seva ment oberta i conscient la guiaria cap un canvi de conducta que netejaria l'energia, que era la que debilitava les seves defenses i feia que en Jim o altres homes li transmetessin malalties venèries. Amb la seva ment podia, a voluntat, abstenir-se i canviar pautes de conducta i, d'aquesta manera incrementar i netejar la seva energia, que era la clau de pas de la batalla interior entre els virus infecciosos i les defenses corporals. Tombada sobre una estora, en el porxo, va tornar a escoltar la veu de Don Pablito:

-Tu gringuita Rosa, ya no harás más el amor con Jim. No te separarás de él, pues le quieres, pero inventarás siempre una excusa para alejarlo. Dile que sientes dolor en tu sexo a causa de una infección y que no puedes hacerlo. Él buscará otras mujeres y, de ese modo, tu energía se purificará al no mezclarse con la suya. Tu mente se vaciará de deseo y salvarás la vida.

La Carla va entendre que si feia el que Don Pablito li havia dit, allargaria la vida i que si no ho feia, moriria jove, com en Jim... Va plorar durant una

estona. Ara sabia que en Jim -el seu amor-, no duraria massa a causa de la seva competitivitat inconscient amb l'home que havia violat i abandonat a la seva mare: El general Custer. I, també, a causa del ressentiment envers el Sr. Morrison, el pare adoptiu que s'havia desfet d'ell i allunyat de Pine Ridge i la mare, quan el va enviar a l'internat de Santa Mònica.

La rebeldia antiautoritaria d'en Jim era el motor que el propulsava cap al sol -com Icarus-, i a omplir la seva soledat amb un excés d'activitat sexual i consum d'intoxicants, que servien per fer-lo oblidar que estava sol en el desert. Sense família.

-El padre de Jim era un hombre sin corazón -va dir Don Pablito-, nunca le quiso. Él se siente solo, apartado de su entorno. Está luchando contra molinos de viento en soledad. Pelea para vencer a un fantasma que murió hace tiempo. Jim ya no tiene lugar donde descansar. Vencerá y luego morirá. Superará a su padre y se irá. Ese es su respetable destino... Pero tu no te sacrificarás por él gringuita Rosa. En tus manos está el poder de acelerar o atrasar su muerte. Si te abstienes serás una abuelita feliz...»

Capítol 15

El foc encara era viu i els primers colors del matí començaven a despuntar rere els turons de Pine Ridge. Tot d'una, la Maithuna va notar l'alè d'un home al clatell i es va girar espantada. Un jove sioux que havia participat en la rotllana nocturna de la NAC va abraçar-la sense permís i ella no va dir res. Amb la ressaca del *Peiotl* cuejant dins del seu cos van fer l'amor davant la mirada de la resta dels integrants de la cerimònia. En veure-ho, un parell de bruixots van construir lleugers un tipí amb troncs i cuir de bisó sobre els amants, mentre copulaven sense parar. Aviat van quedar ocults als ulls de la resta de navegants onírics que anaven retornant del seu viatge. Durant tres dies i tres nits van estimar-se sense descans com si estiguessin fent una maratón. Aquell jove semblava tenir una energia sexual infinita i, fins i tot, ella -una addicta al sexe-, va ser sobrepassada i va haver de dir-li que *la deixés respirar*.

Era el primer cop en la seva vida que un home aguantava més estona fent l'amor que ella. No va poder derrotarlo... I, paradoxalment, gràcies a aquest fet, va adonar-se que, en realitat, ella no era una «addicta al sexe», sinó una «addicta a la victòria íntima». Inconscientment, competia amb els seus amants i els guanyava al llit, quan quedaven esgotats, sense energia. El que la satisfia, sobretot, era competir i guanyar, ja que a un nivell inconscient molt profund, estava lliurant una guerra personal contra «tots els homes».

Fou llavors quan va veure que, sota la superfície, sentia una subtil hostilitat envers el gènere masculí sorgida arran d'un esdeveniment viscut en el passat...

-Què va passar a casa teva quan eres jove, Maithuna? -va preguntar-li en Ploma groga, el cabdill que havia relatat el conte lakota al principi de la cerimònia nocturna al voltant de la foguera.

-El meu pare va apartar-me de la família quan jo tenia tretze anys- va dir la Maithuna-, segons ell, jo havia de tenir cura d'una parenta disminuïda i em va enviar a viure a un altra ciutat... Mai havia pensat que aquest fet podria afectar-me.

El bruixot la va mirar directament als ulls i va preguntar:

-Tu saps com es *fa caure* a un jove adolescent, Maithuna?

-Apartant-lo del ramat?

-Sí. El teu pare et va segregat -fent abús de poder-, donat que, com a la majoria d'homes, l'excitava la teva energia femenina... De fet, et va «portar a l'hort», lluny del control de la seva dona i a més, et va fer saber que ell era l'autoritat. Aquella conducta inconscient i masculista, probablement, et va revoltar per dins.

-Sento amor-odi envers els mascles dominants, és cert. Suposo que m'he passat la vida derrotant-los al llit. Els desitjo i els rebutjo alhora. És un sentiment ambivalent.

-Encara no ets prou conscient que **t'agrada la seva energia però rebutges el seu «ego»** - va dir el

bruixot-, però no et capfiquis, ja que tard o d'hora, te'n adonaràs amb claredat.

La Maithuna l'escoltava en silenci. Aquell home savi, òbviament, no tenia cap interès egoista envers ella; No volia sexe ni diners. De fet, li recordava una fabulosa àliga amb belles plomes i va deixar que parlés.

-Si els mascles amb els que fas l'amor *no tinguessin* «ego», no competiries amb ells. L'energia dels homes és neta, però molts tenen el cap ben ple de «merda». És el que tenen dins del cap el que t'agradaria «esborrar», per això competeixes i els derrotes (fent-los creure que no tenen prou energia per deixar-te satisfeta... I si aquest engany no funciona, els fas fora de la teva vida amb infidelitats). Si més no, estimes la seva energia. És una energia que t'alimenta i enriqueix, oi?

Ella va dir que si amb el cap.

-Sigues una dona sioux i aprèn a discernir i seleccionar amb qui et fiques al llit. Si trobes algú molt arrogant o que et fa por, evita'l. **Aprèn a dejunar** (sexualment). Si actues d'aquesta manera, la qualitat de la teva vida millorarà i deixarà de ser una depriment presó farcida d'homes que et fiquen el membre i et sodomitzen com si fossis una euga... Llavors les infidelitats, els virus, les mentides, l'engany, la competitivitat, els cors ferits, els cops de puny, les denúncies i els morts, s'hauran acabat i et sentiràs neta i viuràs en pau.

Capítol 16

L'endemà al matí, la Maithuna va ser acompanyada a l'aeroport de Ràpid City per una dona sioux de la reserva que havia participat en la cerimònia nocturna.

-Ara tornes al territori on vas néixer i on viu la tribu dels catalans, que fou derrotada fa molt de temps -va dir «flor que fa estiu»-. Heu perdut les ganes de lluitar i la claredat mental i com que sou massa rics no fareu res que sigui suficient per alliberar-vos i recuperar el control.

Els sioux i altres pobles nadius americans van ser derrotats amb violència i whisky, però la tribu dels rostres pàl·lids catalans -des de fa segles-, ha estat domesticada mitjançant la por i els diners (amenasses, engany, mamoneria, divisió i maltracte col·lectiu subtil).

Para atenció Maithuna: esteu adormits i els adormits difícilment s'alliberen. No us queda més remei que «despertar».

La Maithuna la va mirar en silenci i els ulls tristos. La dona que conduïa la *pick up* de color blau destenyit va seguir parlant:

-Algun dia tornaràs aquí, no pateixis -va dir la dona que semblava haver-li llegit el pensament-, ara ja ets una sioux...

Quan arribis a casa teva, seràs influenciada pels que t'envolten habitualment. Si no fas un canvi de vida dràstic, seràs arrossegada i recauràs en els hàbits i les

estratègies habituals i tornaràs a saltar d'home en home com si fossis una granota malalta. Seguiràs cercant la felicitat pel camí voraç que et dóna moments de plaer i poder, però que et fa infeliç.

-I que em recomanes que faci? -va preguntar la Maithuna.

«Flor que fa estiu» no va dir res més.

Capítol 17

La Laura i el seu avi l'esperaven resignats a l'aeroport de Girona. El vol s'havia endarrerit una hora i tres quarts, a causa dels controls de seguretat a Heathrow que, des que Anglaterra ja no formava part de la UE, tractava als passatgers comunitaris amb tanta parsimònia i rigorositat com els d'Iran o Somàlia.

-Com ha anat el viatge, mare?

-Ha estat pesadet- va dir la Maithuna somrient.

-Sort que has tornat a temps- va dir el pare de la Maithuna amb el rostre molt pàl·lid-, tenim a l'àvia ingressada a l'Hospital provincial de Calella-.

En sentir la notícia, la Maithuna va emmudir.

Durant el trajecte des de l'aeroport fins Blanes, ni tan sols van comentar el que la Maithuna havia viscut a la reserva de Pine Ridge. La conversa es va centrar en l'estat de salut de la seva mare que, un dia abans, havia patit un atac de cor i del qual va morir tres dies més tard.

*Dedico aquesta obra a la
Silvia, la Xaro, la Montse,
l'Assile, la Teresa, la Pilar,
la Lídia i a totes les dones,
que com la meva mare,
s'han quedat atrapades i
emmalaltides en una presó
matrimonial.*

*Us desitjo consciència,
valor i des-aferrament!*

OM

Barcelona, Març de 1969

De jove, va començar a fer exposicions de pintura a Barcelona i rodalia i, més endavant, va concentrar-se en la composició musical. Darrerament, s'ha posat a traduir textos budistes i escriure novel·les de ficció, molt didàctiques i plenes d'humor.

En Nilanan és un rodamón sense família ni llar i, gràcies a aquest fet, està obrint els ulls... No és un privilegi?

Ep! obre els ulls!

L'autor us fa saber que el seu gran mestre espiritual fou la seva estimada gossa «Xouminú».

Safecreative.org

N. de registre: 1610279569079

Data de registre: 27-oct-2016 13:48 UTC

All rights reserved